

етиопијски грозничави сан, скренуо био од обале Средоземног Мора, док јој се та манија није сахранила под брежуљцима лешева у Адуи. 1911 ушла је Северна Африка понова у круг похлепа и интереса италијанских империалиста, те је то довело до рата против Турске и до освајања Триполитаније. Али јој је поглед изодавна био много јаче и силније замакао за источну Јадранску обалу. Њу је опијала и заносила мисао кад ће већ једном у Валони италијански тешки топ помоћи да се затвори узани пролаз Отранта и цело Јадранско Море претвори у једно огромно италијанско ратно пристаниште! Стога су Аустрија и Италија из године у годину стајале у Абланији једна према другој као две гладне грабљиве животиње, бијући се репом по листовима и очекујући час, када ће распад Турске Царевине допустити свакој од њих да предухитравајући ону другу, кидише на плен. Сви уговори и погодбе између Рима и Беча били су само решетка међу њима до тог жуђеног тренутка. Своје пожуде на Абланију могао је италијански империализам задовољити сувим путем с пролећа 1915, јер су Хапсбурговци тада били свој „дезинтересман“ у земљи Шкипетара заједно са владавином над Валоним понудили своје другу у Тројноме Савезу до јуче по цену његове неутралности. Али је Италијане дражио маснији комад; позивао их је темељнији рад; требале су да постану потпуно стварношћу приче о таге *posito* и *ultra sponda*; лондонски Уговор од априла 1915. обесио је био пред Италију као најамничку награду што је убацила у светски пожар нове цепанице, сем области поготову већ историјске Иреденте, велике крпе југословенске језичне и